

Magdaléna
Turnovská

O PRINCEZNĚ, KTERÁ RÁČKOVALA

Ilustrovala Michaela Štěpánová

FRAGMENT

O princezně, která ráčkovala

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Magdaléna Turnovská

O princezně, která ráčkovala – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

O PRINCEZNĚ, KTERÁ RÁČKOVALA

Magdaléna Turnovská

Texty písní Zdeněk Rytíř

Ilustrovala Michaela Štěpánová

FRAGMENT

Text © Magdaléna Turnovská, 2022
Songs text © Zdeněk Rytíř – heir, 2022
Illustrations © Michaela Štěpánová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6040-8
ISBN e-knihy 978-80-253-6438-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6439-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6437-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

JAK TO CELÉ ZAČALO

Chůva to prostě neměla dělat! Jenže, stalo se. Dala totiž přecházet princezně Karolíně II. prastarý královský rodokmen. V něm princezna našla příběh praprababičky, která ráčkovala.

Ráčkování je taková drobná, a často i roztomilá vada řeči. Protože praprababička princezny Karolíny II. byla chytrá, tak tuhle zvláštnost, za kterou se možná i trochu styděla, začala vydávat za přednost. A nejen to! Dokonce tvrdila, že ráčkování je znak urozenosti. A všichni kolem ní, příbuzní i poddaní, ji v tom nesmyslu ještě podporovali. Byla to přece princezna a těm se neodporuje! Nikde na světě. Dokonce ani v pohádce ne.

Jenže přineslo to i své problémy. Praprababička byla s tím svým ráčkováním tak urozená, že se pro ni jen těžko sháněl ženich. Nikde žádného, který by také ráčkoval, ať už od přírody, nebo z vychytralosti, nemohli najít. Až konečně kápeli na samotného Pavího krále, který jediný se mohl svou urozeností praprababičce vyrovnat. Proto se za něj provdala a byla s ním šťastná.

Princezna Karolína II. přečetla ten prastarý příběh jedním dechem. A co myslíte, že se stalo? Ani nehádejte, je to moc lehká hádanka. Hned druhý den Karolína II. vyhlásila, že ráčkování je znakem nejvyšší urozenosti a že ona, protože je vznešená, bude ráčkovat. A ať každý zváží, jak moc urozený se cítí, a podle toho se k ráčkování postaví. Když si k tomu ještě připočtete, že Karolína II. je veskrze protivná, rozmazlená a nafoukaná osůbka, vyjde vám z toho, že to s ní není jednoduché.

Chůvě hned došlo, že ten rodokmen měla schovat na dno truhly a tu zamknout na tři západy, jen aby se k němu Karolína II. nedostala. Ale už se s tím bohužel nedalo nic dělat.

Od té doby se zámek ze všech koutů ozývalo: „Prrosím tě, kde se zdrrrržuješ, chůvo, když tě volá prrrincezna Karrrolína drrruhá?“

A chůva jen lomila rukama a nestačila se paní královně Karolíně I. omlouvat, že to všechno takhle zpackala. Paní královně totiž vždycky, když byla nervózní, hned stoupl krevní tlak, šly na ni mdloby a špatně se jí dýchalo. A chůva měla plné ruce práce s jejím ošetřováním. Běhala s mokrými obklady, teplými zábaly, sklepávala teploměr, sledovala tlakoměr a natřepávala polštáře, aby paní královnu ještě ke všemu nechytla bolest v zádech, které se říká hexnšús.

Královna Karolína I. byla totiž velmi náchylná ke všem chorobám, a když se v zámku musely řešit nějaké nepříjemnosti, nemoci se jako z udělání hlásily jedna za druhou. A nemocná paní královna, jak jistě chápete, bohužel nemůže vůbec o ničem rozhodovat, a už vůbec ne vykonávat královské povinnosti.

Ještěže byl na zámku pan rádce. Ten si věděl rady vždycky. A královna Karolína I. mu za to byla vděčná, protože díky němu neměla žádné starosti.

Ale chůva pana rádce ráda neměla. Podezírala ho totiž, že je vychytralý podvodník. Bylo přece dost divné, že si pan rádce zamykal na dva západy svůj pokoj a klíč nosil na šňůrce kolem krku. Hlídal ho, jako by byl ze zlata. Když si tohle dala chůva dohromady s tím, že se v kuchyni zase ztratily stříbrné příbory, znělo to minimálně podezřele.

Když princezna Karolína II. vyhlásila, že ráčkování je znakem nejvyšší urozenosti, byl pan rádce první, kdo se toho chytil.

„Už dlouho jsem nemohl přříjít na to, nejkrrrrásnější prrrincezno Karrrolíno drrruhá, jak dát najevo svou urrozenost. Díky vám jsem tento prrroblém vyřřřšil. Ó díky vám, krrrrásná slečno,“ chrčel pan rádce a princezna Karolína II. byla víc než potěšená.

Kdo ale potěšený nebyl vůbec, byl chůvin syn Kryštof. Byl to hezký a šikovný mladík a princezniny vrtochy mu přišly směšné. Dělal na zámku, jak se říká, děvečku pro všechno. I když byl zahradník, opravil, co se kde rozbilo, pomohl v kuchyni, uklidil zámecký sál nebo protáhl komíny, aby nečoudily krby. Kryštofovo nejmilejší místo byl ale zámecký skleník. Tady měl své království – říši květin, vůní a barev. Byl šťastný, když mohl pečovat o rostliny.

Dokud ještě nebyla princezna Karolína II. tak nesnesitelně urozená a neráčkovala, moc ráda sem za ním chodila. Jako by tady zapomínala na to, že je princezna. Ve skleníku se z ní stávala obyčejná holka, kterou měl Kryštof rád. Pomáhala mu přesazovat květiny, zalévat sazenice nebo šlechtit nové odrůdy letniček. A hodně se spolu nasmáli.

Bohužel ty časy byly dávno pryč! Ale Kryštof na ně hodně rád vzpomínal.

